РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

14 юни 2007 година *

По дело C-246/05

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Oberster Patent- und Markensenat (Австрия) с акт от 9 февруари 2005 г., постъпил в Съда на 10 юни 2005 г., в рамките на производство по дело

Armin Häupl

срещу

Lidl Stiftung & Co. KG,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: г-н A. Rosas, председател на състав, г-н A. Tizzano, г-н A. Borg Barthet (докладчик), г-н U. Lõhmus и г-н A. Ó Caoimh, съдии,

* Език на производството: немски.

генерален адвокат: г-н D. Ruiz-Jarabo Colomer,
секретар: г-н B. Fülöp, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 21 септември 2006 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за г-н A. Häupl, Patentanwalt, лично и подпомаган от г-н W. Ellmeyer, Patentanwalt,

— за Lidl Stiftung & Co. KG от г-н H. Sonn, Patentanwalt,

— за австрийското правителство, от г-жа C. Pesendorfer, в качеството ѝ на представител,

— за френското правителство, от г-н G. de Bergues и г-н J.-Ch. Niollet, както и от г-жа A.-L. During, в качеството на представители,

— за Комисията на Европейските общности, от г-н G. Braun, г-н N. B. Rasmussen и г-н W. Wils, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 26 октомври 2006 г.

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 10, параграф 1 и на член 12, параграф 1 от Първа директива 89/104/ЕИО на Съвета от 21 декември 1988 г. за сближаване на законодателствата на държавите-членки относно марките (ОВ L 40, 1989 г., стр. 1; Специално издание на български език 2007 г., глава 17, том 1, стр. 92, наричана по-нататък „Директивата“).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между г-н Häupl и Lidl Stiftung & Co. KG (наричано по-нататък „Lidl“) относно заличаването на марка, чийто притежател е последното.

Правната уредба

Общностна правна уредба

3 Член 10, параграф 1 от Директивата предвижда:

„Когато в петгодишен срок от датата на приключване на производството за регистрация притежателят не използва реално марката в държавата-членка във връзка със стоките или услугите, за които тя е регистрирана, или ако използването ѝ е било преустановено за непрекъснат период от пет години,

към марката се прилагат санкциите, предвидени в настоящата директива, освен ако съществуват основателни причини за неизползването“

4 Съгласно член 12, параграф 1 от Директивата „марката подлежи на отмяна, ако през непрекъснат период от пет години тя не е била обект на реално използване в държавата-членка във връзка със стоките и услугите, за които е регистрирана, и не съществуват основателни причини за неизползването[...]“.

Международноправна уредба

5 Член 3, параграф 4 от Мадридската спогодба за международна регистрация на марките от 14 април 1891 г., ревизирана в Стокхолм на 14 юли 1967 г. и изменена на 28 септември 1979 г. (наричана по-нататък „Мадридска спогодба“) гласи, че „Международното бюро [на Световната организация за интелектуална собственост (СОИС), наричано по-нататък „Международно бюро“] регистрира незабавно заявените марки съгласно член 1. Регистрацията носи датата на заявката за международна регистрация в страната на произхода, при условие че е получена в международното бюро в срок от два месеца, считано от тази дата.“

6 Споразумението за свързаните с търговията аспекти на правата върху интелектуална собственост, което е част от приложение 1С към Маракешкото споразумението за създаване на Световната търговска организация, е одобрено от името на Европейската общност с Решение 94/800/ЕО на Съвета от 22 декември 1994 г. относно сключването от името на Европейската общност, що се отнася до въпроси от нейната компетентност, на споразуменията, постигнати на Уругвайския кръг на многостранните преговори (1986—

1994) (ОВ L 336, стр. 1, наричано по-нататък „Споразумение ТРИПС“). То споменава в член 19, параграф 1 задължението за използване на регистрираната марка, както следва:

„Ако за поддържане на регистрацията се изисква използване на търговската марка, регистрацията може да бъде анулирана само след непрекъснат период на неизползване най-малко от три години, освен ако притежателят на търговската марка не представи валидни причини, които се основават на съществуващи пречки за подобно използване. Обстоятелствата, възникващи независимо от волята на собственика на търговската марка, които съставляват пречка за използването на търговската марка, като например ограничения за внос или други правителствени изисквания за стоките или услугите, защитени от търговската марка, следва да се признават за валидни причини за неизползването ѝ.“

Национална правна уредба

7 Съгласно § 19 от австрийския Закон за защита на марките от 1970 г. (Markenschutzgesetz 1970, BGBl. 260/1970, наричан по-нататък „MSchG“), „правото върху марката възниква от деня на вписването в регистъра за марките (регистрацията). Срокът на защита е десет години, считано от края на месеца, в който марката е била регистрирана. “

8 Текстът на § 33a, алинея 1 от MSchG гласи следното:

„Всеки може да поиска заличаването на регистрирана най-малко от пет години в Австрия или ползваща се със защита в Австрия съгласно § 2, алинея 2 марка,

при условие че във връзка със стоките и услугите, за които е регистрирана (§ 10a), тя не е била използвана реално и правомерно в Австрия в рамките на последните пет години преди деня на подаване на искането за заличаване нито от притежателя на марката, нито от упълномощено от него трето лице, освен ако притежателят на марката може да посочи основателни причини за неизползването."

9 Съгласно § 2 MSchG се прилага по аналогия към свързаните с дадена марка права, придобити на територията на Република Австрия по силата на международни конвенции.

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

10 Lidl е притежател на фигуративна и словна марка „Le Chef DE CUISINE". Регистрираната в Германия основна марка е обект на защита от 8 юли 1993 г., а също така международната марка е регистрирана от 12 октомври 1993 г. в Австрия. Последната е била публикувана на 2 декември 1993 г. от Международното бюро и нотифицирана на посочените в заявката държави, които са страни по спогодбата.

11 Lidl управлява верига от супермаркети, която съществува в Германия от 1973 г. Първият супермаркет Lidl в Австрия е открит на 5 ноември 1998 г. Ответникът по главното производство предлага за продажба готови храни с марката „Le Chef DE CUISINE" само в собствените си търговски обекти. Преди откриването на първите си супермаркети в Австрия Lidl представя продукта в рамките на неговото предприятие, постига договорености с доставчици и започва да складира вече доставените продукти.

12 На 13 октомври 1998 г. г-н Häupl иска на основание на § 33a, алинея 1 от MSchG отмяната на посочената марка на територията на Република Австрия поради неизползване. Според него предвиденият в тази разпоредба петгодишен срок започва да тече от началото на периода на защита, а именно от 12 октомври 1993 г. Дружеството Lidl оспорва искането за отмяна. То изтъква, че въпросният срок е започнал да тече от 2 декември 1993 г. и следователно е изтекъл едва на 2 декември 1998 г. Впрочем на тази дата Lidl вече предлага за продажба продукти с въпросната марка в първия си австрийски супермаркет. То подчертава още, че от 1994 г. предвижда засилване на пазарното си присъствие в Австрия, но че откриването на нови супермаркети в тази държава-членка се забавя поради „бюрократични пречки", по-специално забавяне на издаването на разрешения за пускане в експлоатация на търговски обект.

13 Die Nichtigkeitsabteilung des Patentamtes (Отделът по процедурите за отмяна към Патентното ведомство) обявява, че от 12 октомври 1998 г. марката не се ползва със защита в Австрия. Lidl оспорва това решение пред Oberster Patent- und Markensenat.

14 В този контекст Oberster Patent- und Markensenat решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Следва ли член 10, параграф 1 от Директива 89/l04/CEE [...] да бъде тълкуван в смисъл, че с понятието „дата, на която производството по регистрация е приключено" се има предвид началото на срока на защита?

2) Следва ли член 12, параграф 1, от [тази] директива да бъде тълкуван в смисъл, че са налице основателни причини за неизползване на марката, когато осъществяването на преследваната от притежателя на марката бизнес стратегията се забавя поради външни на предприятието причини, или следва ли притежателят на марката да измени стратегията си, с цел да може своевременно да използва марката?“

Относно компетентността на Съда

15 Преди да бъде даден отговор на поставените въпроси, е уместно да се провери дали Oberster Patent- und Markensenat е юрисдикция по смисъла на член 234 ЕО и следователно дали Съдът е компетентен да се произнесе по поставените му въпроси.

16 От постоянната съдебна практика следва, че за да се прецени дали препращащият орган притежава качеството на юрисдикция по смисъла на посочената разпоредба — въпрос, уреден единствено от общностното право — Съдът взема предвид съвкупност от елементи, каквито са законоустановеният характер на органа, постоянното му естество, задължителността на неговата юрисдикция, състезателността на производството пред него, прилагането от органа на правни норми, както и неговата независимост (вж. по специално решение от 17 септември 1997 г. по дело Dorsch Consult, C-54/96, Recueil, стр. I-4961, точка 23, както и Решение от 31 май 2005 г. по дело Syfait и др., C-53/03, Recueil, стр. I-4609, точка 29).

17 С оглед на това е уместно, както е направил генералният адвокат в точки 25 и 29 от заключението си, да се вземат предвид разпоредбите на Закон за патентите от 1970 г. (Patentgesetz 1970, BGBl. 259/1970, наричан по-нататък „Patentgesetz“).

18 На първо място, от § 74 и § 75 от посочения закон, който определя компетентността и състава на Oberster Patent- und Markensenat, следва че този орган отговаря на критериите за законоустановен характер и за независимост. В допълнение, § 74, алинея 9 от закона изрично постановява, че членовете на въпросния орган са напълно независими при изпълнение на функциите си и не са обвързани с никакви указания. Алинеи 6 и 7 от същия член предвиждат, че срокът на техния мандат е пет години, като той подлежи на подновяване и може да бъде прекратен предсрочно единствено поради извънредни и ясно определени причини, каквито са лишаването от австрийско гражданство или допълнително ограничаване на правоспособността.

19 Извод за постоянния характер на Oberster Patent- und Markensenat може да бъде направен въз основа на § 70, алинеи 2 и 3, както и § 74, алинея 1 от Patentgesetz [Закон за патентите], който определя, че този орган е компетентен да се произнася по жалби срещу решения на Nichtigkeitsabteilung des Patentamtes и на Beschwerdeabteilung des Patentamtes (Апелативен състав към Патентното ведомство) без времеви ограничения. Задължителният характер на юрисдикцията на този орган произтича от същите разпоредби, тъй като и неговата компетентност да разглежда горепосочените жалби е правно уредена и няма факултативен характер.

20 По отношение на производството пред Oberster Patent- und Markensenat член 140, параграф 1 от Patentgesetz препраща към § 113—127 и § 129—136 от него, които точно установяват процедурните правила, от които е видно, че този орган прилага правни норми и че образуваното пред него производство е състезателно.

21 Предвид по-горе изложеното, следва, че Oberster Patent- und Markensenat представлява юрисдикция по смисъла на член 234 ЕО и че следователно Съдът е компетентен да отговори на поставените от него въпроси.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

22 С първия си преюдициален въпрос препращащата юрисдикция иска да установи дали член 10, параграф 1 от Директивата трябва да бъде тълкуван в смисъл, че с понятието „дата, на която производството по регистрация е приключено“ се има предвид началото на срока на защита. Тя желае да узнае дали определеният на притежателя на марката петгодишен срок, през който да започне да я използва реално, тече от момента, в който започва периодът на защита на съответната марка.

23 Ищецът по главното производство, както и австрийското правителство, считат че датата на регистрация, а именно моментът, от който започва периодът на защита съгласно австрийското право, съвпада с „датата на приключване на производството за регистрация“ по смисъла на член 10, параграф 1 от Директивата.

24 Според ответника по главното производство, френското правителство и Комисията на Европейските общности с понятието „датата на приключване на производството за регистрация“ не се има предвид началото на периода на защита, а напротив — датата, на която процедурата по проверка пред компетентната служба е приключена. При процедура за международна регистрация съгласно Мадридската спогодба последната не е приключена,

преди да е изтекъл срокът, с който разполагат националните органи, за да откажат защита временно или окончателно да я потвърдят.

25 С цел да се отговори на поставения въпрос, е уместно на първо място да се подчертае, че при международна регистрация на марка, какъвто е случаят по главното производство, се засяга правният ред на множество държави. Всъщност приложение намират разпоредбите на Мадридската спогодба, определяща главно частта от процедурата, която се развива пред Международното бюро, от една страна, и националните правни разпоредби, които следва да са в съответствие с общностното право, по-специално с Директивата, от друга страна. В тази връзка член 1 от нея предвижда, че тя „се прилага към всички марки [...], които подлежат на международна регистрация, която има действие в отделна държава-членка."

26 От значение е да се уточни също така, че както указва трето съображение от Директивата, последната не цели да постигне сближаване на законодателствата на държавите-членки в областта на марките. Пето съображение от нея подчертава, че „държавите-членки [...] остават свободни да установят процесуални разпоредби във връзка с регистрацията, отмяната и недействителността на марките, придобити чрез регистрация; [...] те например могат да определят форма за регистрацията на марка и за процедурите, свързани с недействителността, да вземат решение дали в производството за регистрация или в производството във връзка с недействителността, или и в двете производства може да се извършва позоваване на по-ранни права, и ако разрешат позоваване на по-ранни права в производството за регистрация, да предвидят производство за противопоставяне или производство за служебна експертиза, или и двете [...]". От съображенията от Директивата е видно, че тя не хармонизира процедурния аспект на регистрацията на марките.

27 Тези съображения трябва да бъдат взети предвид с оглед на тълкуването на член 10, параграф 1 от нея. Уместно е във връзка с това да се отбележи, че въпросната разпоредба не установява еднозначно началото на периода на използване, а следователно и момента, от който предвиденият в нея петгодишен срок започва да тече. Всъщност нейната формулировка определя този начален момент по отношение на процедурата за регистрация, т.е. област, която Директивата не хармонизира. Както изтъква Комисията, тази формулировка позволява въпросният срок да се адаптира към спецификата на националните процедури.

28 Следователно държавите-членки са свободни да уреждат процедурата за регистрация и са компетентни да решат по-специално и кога процедурата трябва да се счита за приключена.

29 При международна регистрация, какъвто е и предметът на главното производство, държавата-членка, за която е била подадена заявката за регистрация, е компетентна съгласно собствените си процедурни правила да определи момента, в който приключва процедурата.

30 От това следва, че тезата на ищеца, съгласно която датата на регистрация съвпада с „датата на приключване на производството за регистрация" по смисъла на член 10, параграф 1 от Директивата, не може да бъде споделена. Тази теза всъщност позволява посочената разпоредба да се тълкува единствено с оглед на австрийските процедурни правила, докато определянето на датата, предмет на въпросната разпоредба, може поради посочените в предходната точка причини да бъде различна в отделните национални законодателства.

31 Предвид изложените в предходната точка съображения е уместно да се отговори на първия преюдициален въпрос, че „датата на приключване на производството за регистрация" по смисъл на член 10, параграф 1 от Директивата, трябва да бъде определена във всяка държава-членка съгласно действащите процедурни правила в областта на регистрацията на марки в съответната държава.

По втория въпрос

32 С втория си въпрос препращащата юрисдикция иска да установи дали член 12, параграф 1 от Директивата следва да бъде тълкуван в смисъл, че са налице основателни причини за неизползване на марката, когато осъществяването на преследваната от притежателя на марката бизнес стратегия се забавя поради външни на предприятието причини, или следва ли притежателят на марката да измени стратегията си, с цел да може да използва своевременно марката.

33 В тази връзка е видно от акта за препращане, че отлагането на продажбата на австрийския пазар на продукти с марката, предмет на главното производство, е било следствие, от една страна, от стратегията на Lidl да пуска продуктите си за продажба единствено в собствената си магазинна мрежа, а от друга страна — от факта, че откриването на първите му супермаркети в Австрия е било забавено поради „бюрократични пречки".

34 Австрийското правителство изразява съмнение относно допустимостта на този въпрос, като смята че той е формулиран твърде абстрактно и не съдържа достатъчно конкретно описание на фактите.

35 Вярно е, че актът за препращане съдържа само кратко обобщение на фактическата обстановка по втория въпрос, докато за разлика от това страните по главното производство излагат множество фактически обстоятелства, без това да води в конкретния случай до недопустимост на този въпрос. Всъщност въпреки лаконичното ѝ представяне от препращащата юрисдикция, фактическата обстановка позволява на Съда да разбере в достатъчна степен контекста, в който се вписва посоченият въпрос, с цел да бъде в състояние да предостави полезен отговор и да позволи на въпросната юрисдикция да реши спора в главното производство с оглед на всички фактически елементи, които само тя може да прецени. Следователно е уместно вторият въпрос да се счете за допустим.

36 В представените на Съда писмени становища относно тълкуването на член 12, параграф 1 от Директивата се изразява по същество единомислие при определяното на понятието „основателни причини“ като външни или независещи от волята на предприятието обстоятелства.

37 Ищецът по главното производство уточнява, че сама по себе си дадена бизнес стратегия не може никога да съставлява извинителна причина и че е уместно във всеки случай да се преценява конкретното поведение на притежателя на марката спрямо породените от външен източник трудностите за предприятието.

38 Ответникът по главното производство смята, що се отнася до него, че външни за предприятието причини, които забавят осъществяването на правилната бизнес стратегия, съставляват от икономическа гледна точка основателни причини за неизползването на марката.

39 Комисията изразява становище, че не са налице основателни причини за неизползване на дадена марка, когато осъществяването на преследваната от притежателя на тази марка бизнес стратегия, за която той носи отговорност, е била забавена поради външни на този притежател причини, но последният е пропуснал да адаптира тази бизнес стратегия.

40 Според австрийското правителство налице са основателни причини за неизползване на марка, когато то е предизвикано от забавяне в осъществяване на преследвана със сериозно намерение бизнес стратегия, което се дължи на външни за предприятието причини, а именно причини от правен характер или императивни икономически причини.

41 На последно място, френското правителство изтъква, че под „основателни причини" трябва да се разбират независими от волята на предприятието обстоятелства, каквито са предписанията на публичната власт или случаи на непреодолима сила.

42 На първо място е уместно да се прецени дали понятието „основателни причини" по смисъла на член 12, параграф 1 от Директивата трябва да бъде тълкувана еднакво.

43 Както от изискването за еднакво прилагане на общностното право, така и от принципа за равенство следва, че разпоредба от общностното право, чийто текст не съдържа изрично препращане към правото на държава-членка с оглед на определяне на нейния смисъл и обхват, трябва по принцип да получи самостоятелно и еднакво тълкуване навсякъде в Европейската общност (вж. в този смисъл Решение на Съда от 19 септември 2000 г. по дело Linster, C-287/98, Recueil, стр. I-6917, точка 43 и Решение на Съда от 11 март 2003 г. по дело Ansul, C-40/01, Recueil, стр. I-2439, точка 26).

44 В точка 31 от решението по дело Ansul Съдът е счел, че понятието „реалното използване" на марката, така както се употребява в членове 10 и 12 от Директивата, трябва да бъде тълкувано еднакво. Всъщност от седмо, осмо и девето съображение от Директивата, както и от членове 10—15 от нея, е видно, че волята на общностния законодател е била да подчини запазването на правата, свързани с марката на същите условия за реално използване във всички държави-членки, така че гарантираното равнище на защита да не се различава в зависимост от съответния закон (точки 27—29 от горепосоченото решение). Впрочем тъй като целта на основателните причини е да позволят да се оправдаят положения, при които марката не е била реално използвана, за да се избегне отмяната ѝ, функцията им е тясно свързана с тази на реалното използване, така че понятието „основателни причини" отговаря на същите изисквания за еднакво тълкуване като понятието „реално използване".

45 Следователно Съдът е компетентен да даде еднакво тълкуване на понятието „основателни причини за неизползване" по смисъла на член 12, параграф 1 от Директивата.

46 Тази разпоредба урежда хипотезата на регистрирана марка, чийто притежател не я е използвал. Ако това продължи без прекъсване в течение на пет години, последната може да бъде отменена, освен ако притежателят ѝ може да се позове на основателни причини.

47 Впрочем налага се изводът, че посочената разпоредба не съдържа никакво указание относно естеството и характеристиките на „основателните причини", които тя споменава.

48 Въпреки това Споразумение ТРИПС, по което Европейската общност е страна, урежда в член 19, параграф 1 по еднакъв начин задължението за използване на марката, както и причините, които могат да оправдаят неизползването ѝ. Съдържащото се в него определение на това понятие може да послужи като опора при тълкуването на сходното понятие „основателни причини", използвано в рамките на Директивата.

49 Впрочем по силата на член 19, параграф 1 от Споразумението ТРИПС за оправдаващи неизползването валидни причини се считат независими от волята на собственика на марката обстоятелства, които съставляват пречка за използването ѝ.

50 Поради това е уместно да се определи какви видови обстоятелства съставляват пречка за използването на марката по смисъла на посочената разпоредба. Всъщност нерядко независими от волята на притежателя на марката обстоятелства възпрепятстват в един или друг момент приготовленията с оглед на използването на марката, въпреки че в значителен брой случаи се касае за трудности, които биха могли да бъдат преодолени.

51 В това отношение следва да се обърне внимание на осмо съображение от Директивата, което гласи, „че за да бъде намален общият брой на марки, регистрирани [...] в Общността [...], е важно да се изисква регистрираните марки да бъдат реално използвани, а ако не се използват, да подлежат на отмяна.“ От него става ясно, че би било в противоречие със систематиката на член 12, параграф 1 от Директивата да се придаде прекалено широк обхват на понятието за неизползване на марката. Всъщност постигането на изложената във въпросното съображение цел би било осуетено, ако всяка пречка, колкото и незначителна да е тя, при условие че е независеща от волята на притежателя на марката, би била достатъчна да оправдае неизползването ѝ.

52 По-специално, както с основание подчертава генералният адвокат в точка 79 от своето заключение, не е достатъчно „бюрократичните пречки“, каквито са твърдените в главното производство, да не зависят от волята на притежателя на марката — тези обстоятелства трябва и да се намират в пряка връзка с марката до степен, че използването ѝ да зависи от резултатността на съответните административни процедури.

53 Все пак важно е да се уточни, че не е необходимо съответната пречка да прави невъзможно използването на марката, за се приеме, че тя се намира в пряка връзка с марката, какъвто може да бъде и случаят, когато такава пречка прави използването неразумно. Всъщност ако дадена пречка е от естество сериозно да парализира подходящото използване на марката, не би било разумно да се поиска от притежателя на марката въпреки това да я използва. По-специално не би било разумно например да се поиска от един притежател на марка да предлага за продажба продуктите си в търговската мрежа на своите конкуренти. В подобни случаи не изглежда оправдано да се изисква от притежателя на марката да променя своята бизнес стратегия, с цел все пак да направи възможно използването ѝ.

54 От това следва, че само обстоятелствата, които имат достатъчно пряка връзка с дадена марка, като правят използването ѝ невъзможно или неразумно и които не зависят от волята на притежателя на тази марка, могат да бъдат квалифицирани като „основателни причини за неизползването“ на тези марка. Уместно е да се преценява за всеки отделен случай дали дадена промяна на бизнес стратегията, с цел да се заобиколи съответната пречка, би направила неразумно използването на посочената марка. Препращащата юрисдикция, сезирана със спора по главното производство и единствено компетентна да установи относимите към делото факти, е оправомощена да направи тази преценка в рамките на съответния спор.

55 Предвид гореизложените съображения, на втория преюдициален въпрос следва да се отговори, че член 12, параграф 1 от Директивата трябва да бъде тълкуван в смисъл, че „основателни причини за неизползване“ на дадена марка съставляват пречките, които имат пряка връзка с тази марка, като правят използването ѝ невъзможно или неразумно и които не зависят от волята на притежателя на посочената марка. С оглед на тези указания препращащата юрисдикция трябва да прецени фактическите обстоятелства по главното производство.

Относно разноските

56 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

1) **„Датата на приключване на производството за регистрация“ по смисъла на член 10, параграф 1 от Първа директива 89/104/ЕИО на Съвета от 21 декември 1988 година за сближаване на законодателствата на държавите-членки относно марките, трябва да бъде определена във всяка държава-членка в зависимост от действащите в съответната държава процедурни правила в областта на регистрацията на марки.**

2) **Член 12, параграф 1 от Директива 89/104 трябва да бъде тълкуван в смисъл, че „основателни причини за неизползване“ на дадена марка съставляват пречките, които имат пряка връзка с тази марка, като правят използването ѝ невъзможно или неразумно, и които не зависят от волята на притежателя на посочената марка. С оглед на тези указания препращащата юрисдикция трябва да прецени фактическите обстоятелства по главното производство.**

Подписи